

misa, amb un tros d'espardenya a cada peu, i el sac de les andròmines a l'esquena», id. (*Avi d. M.*, § 3, 144).

I més: «batalló --- els homes mal vestits, *espuatats*, afamats, mal vistos i mal rebuts pels pobles del camí, on prenien i, si res més no, robaven el que havien de menester, bruts i morts de fred ---», *Vida d. P. d. I. Tenora* (en una versió autògrafa, però en una altra, = 1.^a ed., p. 17, suprimí el mot, potser perquè tot plegat ja diu el mateix, més concisament); «aquesta irracional necessitat immediata de morir --- li feia una pressió damunt del pit, un plafó baix, contra el qual to-paven i s'encongien --- tots els ímpetus d'una ànima precisament *espuatada* per la privació», *Prometeu*, cap. 13, § 1, autògraf (però a la 1.ª ed., p. 214, hi posà *espeuatada*, si bé crec per consell meu).

2) «*Espuatats* pel dolor de la fam, diu que es llançaven com a llops a l'expoliació violenta del pare o del veí»; «Quan Benvenuto Cellini va veure en la Loggia de Florència el seu Perseu, degué aconsolar-se, en el bronze estimat, de la vellesa que ja *l'espuatava*»; «per arribar a la més perfecta espiritualitat, *espuatava*, deixuplinava i baldava la noble i sana maquinària del seu cos», *Vida Austeras*, 100.2, 211.13, 205.28; «Després de caminar sense descans tota la meua vida, *espuatat* per les malventures dels altres homes, i amb el cor inflat d'ardentíssims anhels de llibertat», *A recés* (§ 1, p. 197); «si hagués triomfat l'absolutisme dels euskaldunes --- no és fàcil escriure avui lo que hauria succeït, però em sembla evident que totes les forces nacionals s'haurien sentit atacades, *espuatades*, electritzades per una lluita substancial prou trabsalsadora per fer néixer en els ciutadans estímuls íntims i irrisistibles», *Cartes d'un Vis.* (v, § 16, 80); «Antonieta és la noia educada per aquell pare dèbil, sense cap consistència moral --- la seva ambició de goig anirà sempre al davant de les seves rendes, i eixugarà el marit i *l'espuatarà*», crítica teatral («El Po. Català», 9-i-1918).

3) «Aquella ànima un xic esquerpa, criada sense amor --- de vegades me feia sentir fred sota la pell, quan l'instint de revolta *l'espuatava*», *Presons*, p. 163; «quan a la persona li ve un mal de certa delectació, no és mai per una conseqüència del goig en si --- l'acte del goig en si ve sempre a *espuatar*-nos l'energia de l'ànima, i a disposar-la per a una fruïció més noble i per resistir els desenganys i contratemps sense fatiga», *Vida A.* iv, § 281 (igual autògraf); «--- la joia marcida del seu amor perdut; i per això *espuatava* generosament la seva imaginació i esvalotava la conversa amb el seu dring de cascavells, per tal de deixar morir en les soledats del seu cor la porfídiosa recaença ---», *Recés* (*Sèptima Simf.*, § 9, 74); «--- no va quedar en el país protocol ni capbreu --- que la porfídia dels recercadors de dates --- no regirés, *espuatada* per l'urt d'aquell frenesí familiar».

Encara en les obres últimes: «Davant d'aquestes víctimes mutilades; jo us dic que aquest flagell ens ha d'*espuatar* a ésser homes més sencers que mai», *Silèn* (ii, 50; xv, 191); «Es retiraven a refer-se i a carregar

els fusells al camí fondo i, *espuatats* pels seus oficials, amb cada reneç que estavellava les pedres --- tornaven, hala, hala, feien foc nodrit ---», *Perfecte Dandi* (*Bat. de M.*, 84; anàleg, p. 85); «no sé quina puixança misteriosa, *espuatada* per la real frescor de l'aigua, cridava a dins de mi, amb autoritat irresistible, que la font tenia raó», *Jardins de St. Pol* (iii, § 2, autògraf, si bé després ho canvià en *esperonada*, O. C., 818b33).

Perpany mall. o *perpeny* men., primitivament *perpeany* (val., 1435) 'pedra de base que ocupa tot el gruix de la paret d'una construcció', germà del cast. i port. *perpiaño*, -*anbo* [1506], fr. *parpaing* [1306], angl. *parpen*, -*end* [1429], Grisons *parpaun*, d'un llafí vulgar **PERPEDANEUM*, derivat de PES en el sentit d'objecte de base que travessa des d'un costat a l'altre: etimologia suggerida per Tuttle i acabada de demostrar per Moll (*AlcM*, cf. *BDC*, 1936) i pel *DCEC* (iv, 1062b55ss.-1063a), i *DECH*, als quals bastarà remetre, car s'hi exposen totes les dades i arguments de la qüestió.

Repeu 'peu d'un turó' (guies excursionistes de CAugTorras etc.) 'repisa [d'una construcció]' [Lab. 1840]:⁶ està en ús i jo ho he sentit més o menys de dalt a baix de tot el domini continental: «passant per *mitán řepéy* de la lloma» Riba-roja de Túria (1962), si bé en alguns punts en la variant *rempeu*; d'on els derivats *rempeuada* f. 'disposició escalonada d'una construcció rústica' (així en el Montnegre parlant de les sitges o *places carb.* dels carboners d'Horsavinyà, pron. *řempuáds*, 1969); o bé *repeuat*, -*ada*, adj. 'ar-rambat': «Cal Farràs és en el vessant d'ac de la muntanya però *řepuát* a la carena», Avinyó (1936).

Repetnar 'tirar coces (una bèstia)', del llafí vulgar RE-PED-INARE (*REW*, 7219) prolongat també per l'oc. ant. *repetnar* intr. «ruer, regimber», en part ja simplificat el nexa -*tn-* (> -*n-*) *repenada* «ruade, riposte» (*PDPF*) [Eiximenis, *Terç*, *NCL* vi, 30], i el part. actiu en el sentit de 'recalcitrant, soberg', en un seu poema juvenil, prosificat en el *Llibre de les Dones* com: «si serà trista o alegre, si simpla o *repetnant*, si sana o malalta, si viciosa o virtuosa», § 31, 29v1 (*EntreDL* viii, 4.15); de nou en l'ed., 435.27, i *repetnar* 149.12, cf. *petnar* 136.3; també *repetnador*, -*ora*: «mula de moro, / brava com toro, / falsa, traydora, / *repetnadora*, / desafrenada, / desaveada / de fre, cabestre, / ---», JRoig (*Spill*, 4388); avui encara mall. *repennar* (Moll, *AORBB* iii, 56); i així com hi ha *rempeu/repeu* també es digué *repenar*: «la ovella ha 5 condicions --- que no fir ab los corns, axí com los bous e-l oricorn --- ni *rempene* axí com los cavalls, ni mord axí com los cans ---», StVincenF (*Serm.* i, 41.18).

D'un encreuament amb el sínonim *reguitzar* (veg. els DERIV. de *GUITZA*), ve *reguitnar* [Fasset, S. xiv], avui usat a la Garrotxa i Ross.: «lligats de brassos, mútuament *reguitnavam*, de genolls, a rossegons per entre les verdisses, que dexàvam aplanades ab el refrec de nostres cossos, blexant y rufiant de fadiga y ràbia», MrnVayreda (*Puny.* i, viii, 140 (113)); a Tuïr els ho apliquen com a malnom ètnic (ells m'ho deien, 1960) i a Oms m'ho confirmen «perquè són gent re-